

midlede, skulde være uheldigt eller uønskeligt; det har jeg aldrig tænkt, end mindre sagt; thi Ingen skal være villigere end jeg til at indrømme, at der blandt de mindre Formuende, blandt de mindre Eiendomsbesiddere, eller rettere blandt Eiendomsbesiddere fra 4 til 8 Tdr. Hartorn — thi det er egentlig disse, hvorom her handles, — findes ligesaa dygtige, ligesaa brave og ligesaa retsindige Mænd, som blandt de større Eiendomsbesiddere (Hør!); men, hvad jeg har udtalt, og hvad jeg har villet gjøre gjældende, det er, at, idet man giver de mindre Eiendomsbesiddere Valgbarhed til flere Bladser i Amtsraadene, maa man ogsaa med det Samme drage Omhu for at forebygge, at ikke de større Eiendomsbesiddere blive afskaarne Muligheden af at blive valgte. (Tscherning: Nei, ikke afskaarne Muligheden!). Ja, men man maa forebygge Muligheden af, at det kan skee, og dette troer jeg ikke, man gjør, saafremt man gaaer ned til 4 eller 8 Tdr. Hartorn (Nei! Jo!). Hvad den ærede Rigsdagsmand har sagt om, at de Smaa, som han kaldte dem, havde ligesaa megen Interesse i Communernes Anliggender som de Store, skal jeg ikke videre indlade mig paa at modsige, naar han vil lægge Ordet „forholdsviis“ til, men, vil den ærede Rigsdagsmand ikke indrømme, at det kun er forholdsviis, kan jeg ikke give hans Paastand Medhold. Jeg har den Mening og er af den Anskuelse, at de større Eiendomme maa sikkes Repræsentation i Amtsraadet, og at man ikke maa afskære dem Sæder (Tscherning: Det gjør man ikke!) ja, men man maa forebygge Muligheden af, at det kan skee. Det er denne Anskuelse, jeg har udtalt, det er denne Anskuelse, jeg fremdeles udtaler, og som jeg vil holde fast paa og staae ved. Hvad den ærede Rigsdagsmand endvidere har udtalt er, at, saafremt man vilde have sine Udgifter i Amtscommunen, skulde man vælge de mindre Besiddere, de Fattige (Tscherning: Det har jeg ikke sagt!) jo, det har den ærede Rigsdagsmand sagt; vilde man derimod have store Udgifter, skulde man vælge de mere Bemidlede, de større Eiendomsbesiddere. Denne Anskuelse og Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand kan jeg ikke i sin Heelhed give Medhold; dog skal jeg ikke videre imødegaae den, men

kun gjøre opmærksom paa, at Paaholdenhed og Sniberi meget ofte er en slet Dekonomie, (Tscherning: Ganske rigtigt!) og at muligen der det gamle Ordprog kunde komme til Anvendelse: At spare paa Skillingen, og lade Daleren springe. Hvad den samme ærede Rigsdagsmand forøvrigt udtalte med Hensyn til mit Foredrag, navnlig angaaende Amtets Dekonomie og Amtsraadets Forhandlinger desangaaende, hvilken Fremstilling den ærede Rigsdagsmand fandt uordnet og vrang, skal jeg aldeles ikke her indlade mig paa at drøfte, kun maa det være mig tilladt ogsaa at udtale og bemærke, at en enkelt Fremstilling og det Resultat, den ærede Rigsdagsmand i saa Henseende kom til i sit Foredrag, troer jeg vist, lider af samme Feil.

Mourier: Jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mourad) nylig udtalte, og skal kun tillade mig, til hans Foredrag at knytte nogle yderligere Bemærkninger. Jeg holder for, at denne Sag er i de Lovudkastet ledsagende Motiver stillet paa et aldeles rigtigt Standpunkt. Det er der sagt, at Anledningen til, at Lovudkastet er fremkommet, fornemmelig maa søges deri, at det i ethvert Fald maa erkendes at være lidet stemmende med de, navnlig ved Grundloven og ved Hartornsegalisations-Loven forandrede Forhold, at Lehnbesidderne og Sædegaardseierne som Saadanne ere repræsenterede i Amtsraadene; hvorhos tillige er bemærket, at det med særdeles Hensyn til det aldeles Foreløbige i den ved Lovudkastet tilsigtede Foranstaltning er anset rigtigt, i det Væsentlige at indskrænke sig til, næst at ophæve de Forrettigheder, som den nuværende Communallovgivning knytter til Besiddelsen af Lehn- og Sædegaarde, at slutte sig saa nær som muligt til de gjældende Regler, ved at foreskrive, hvilke Bestemmelser der i disses Sted midlertidigen ville blive at følge. Det er det samme Standpunkt, hvorpaa Udvalget har stillet sig, naar det strax i Begyndelsen af Betænkningen udtaler, at Diemedet ikke kan være at indføre de Forbedringer, hvortil Amtsraadenes Indretning og Virkefærd i det Hele kunde trænge, idet et saadant løstrevet Forsøg paa en ganske